

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **N. C. T.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
plánovaně bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení sp. zn. OAM-39739/ZM-2019

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-39739/ZM-2019. Do této lhůty se nezapočte doba, po kterou by zastupitelskému úřadu bránilo následně vydané ochranné či krizové opatření vyznačit vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty či během které by takové opatření žalovanému nařizovalo řízení přerušit.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 14 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-39739/ZM-2019 ve věci jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání

(zaměstnaneckou kartu), kterou podal dne 28. 6. 2019 na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (viz čl. II odst. 1 zákona č. 176/2019 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. V žalobě podané dne 20. 8. 2021 žalobce uvedl, že přestože žalovaný jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu vyhověl, rozhodnutí ve věci dosud nebylo vydáno – lhůta pro vydání rozhodnutí tak stále běží, resp. již marně uběhla, protože zastupitelský úřad žalobci neodeslal výzvu k vyznačení víza ve smyslu § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V přípisu ze dne 22. 4. 2021, č. j. OAM-39739-49/ZM-2019, žalovaný žalobci sdělil, že mu dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty nemůže být vyznačeno do pasu s ohledem na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky (dále jen „Ministerstvo zdravotnictví“). Žalobce má nicméně za to, že neexistuje žádná zákonná překážka pro to, aby mu bylo vydáno dlouhodobé vízum podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-104/MIN/KAN, v části pod body I.14 a I.16 totiž žalobce považuje za protiústavní a domnívá se, že se jím proto žalovaný ani zastupitelský úřad nejsou povinni řídit. V té souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20 (body 56 – 88), ve kterém se tamní soud zabýval odlišným zacházením s rozličnými skupinami osob (byť podnikatelů). Žalobce uvádí, že jeho situace je obdobná, jelikož z textu ochranného opatření není zřejmé, proč nemohou být vydávána vstupní víza za výkonem zaměstnání na rozdíl od jiných víz. Uvedené je podle žalobce neodůvodněně diskriminační, neboť je zasahováno do práva žalobce na přístup k orgánům veřejné moci, práva na spravedlivý proces a práva na rozhodnutí v přiměřeném čase. Porušováno je v důsledku toho i jeho právo podle článku 26 Listiny základních práv a svobod, která byla jako součást ústavního pořádku České republiky vyhlášena usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“). Žalobce proto dne 12. 8. 2021 podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti, o kterém však Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) rozhodla usnesením ze dne 17. 8. 2021, č. j. MV-130430-3/SO-2021, tak, že se návrhu nevyhovuje. Žalobce proto žádá soud, aby uložil žalovanému vydat rozhodnutí o jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Je přesvědčen, že mu nelze přičítat nečinnost za situace, kdy řízení o žádosti žalobce není možné v současnosti dokončit vydáním průkazu o povolení k pobytu (zaměstnanecké karty). Žalovaný popsal, že žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území České republiky dne 31. 3. 2021 vyhověl, byť nepravomocně; zpracoval i předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty a vydal pokyn pro zastupitelský úřad, aby žalobci udělil dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty, jakmile to bude možné. Zákon o pobytu cizinců pak předpokládá, že zastupitelský úřad vyzve cizince k převzetí tohoto víza – tato kompetence tedy není svěřena žalovanému. Zastupitelský úřad by měl vyzvat žalobce k převzetí dlouhodobého víza podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ihned po obdržení pokynu žalovaného. To však s ohledem na ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví nebylo a není možné. V době, kdy byl vydán výše zmíněný pokyn zastupitelskému úřadu, totiž platilo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-69/MIN/KAN, podle kterého bylo vyznačení víza znemožněno [bod I.12 ve spojení s I.10 písm. j)]. Žalovaný dále konstatoval, že Vietnamská socialistická republika je považována za zemi s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 a že soudy ve správním soudnictví nejsou

oprávněny přezkoumávat ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví v rámci řízení vedených podle zákona o pobytu cizinců (k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2021, č. j. 57 A 17/2021-25).

4. V replice žalobce zdůraznil, že pokud by byla argumentace žalovaného správná, mohlo by dojít k marnému uplynutí lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Je to ale žalovaný, který řízení vede, a tedy za něj odpovídá a nese odpovědnost za dodržení zákonných lhůt – té se nemůže zprostit odkazem na zastupitelský úřad. Ostatně byl to právě žalovaný, který žalobce informoval o tom, že mu vstupní vízum nebude vydáno. Žalobce nadto poukázal na to, že ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví není právním předpisem a že Ministerstvo zdravotnictví není oprávněno svými akty zasahovat do práva žalobce na vydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Upozornil i na to, že zdejší soud ve skutkově obdobné věci vedené pod sp. zn. 43 A 22/2021 rozhodl tak, že žalovaný má rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od pozbytí účinnosti aktuálního ochranného opatření bránícího vydání rozhodnutí ke dni rozhodování soudu.

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 28. 6. 2019 podal žalobce na zastupitelském úřadu žádost podle § 42g zákona o pobytu cizinců, který ji předal žalovanému dne 8. 7. 2019. Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2019, č. j. OAM-39739-8/ZM-2019, žalovaný žádost žalobce zamítl a zaměstnaneckou kartu nevydal. K odvolání žalobce však Komise napadené rozhodnutí zrušila rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-147583-4/SO-2019, a vrátila věc žalovanému k novému projednání.
6. Žalovaný usnesením ze dne 30. 3. 2020 řízení ve věci žalobcovy žádosti přerušil podle § 64 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s čl. I bodem 4 usnesení Vlády České republiky (dále jen „vláda“) č. 198 z roku 2020, vyhlášeného pod č. 71/2020 Sb., do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření uvedeného v daném ustanovení usnesení vlády. Dne 13. 5. 2020 Komise usnesením č. j. MV-70831-3/SO-2020 nevyhověla žalobcovu návrhu na provedení opatření proti nečinnosti žalovaného v jeho věci. Následně dne 19. 5. 2020 žalovaný vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení.
7. Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020, č. j. OAM-39739-23/ZM-2019, žalovaný žádost žalobce opět zamítl a zaměstnaneckou kartu nevydal. Nicméně k odvolání žalobce Komise tehdy napadené rozhodnutí zrušila rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-119310-3/SO-2020, a věc znovu vrátila žalovanému k novému projednání. Toto rozhodnutí Komise mělo podle připojené doložky nabýt právní moci dne 16. 9. 2020. Žalobce obratem bez výzvy doložil aktuální výpis z rejstříku trestů země původu a potvrzení o zajištění ubytování.
8. Dne 3. 12. 2020 proběhl na zastupitelském úřadu výslech žalobce a v podání ze dne 17. 3. 2021 budoucí zaměstnavatel žalobce potvrdil, že nadále trvá jeho zájem žalobce zaměstnat.
9. Posléze dne 31. 3. 2021 žalovaný vydal předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty č. j. OAM-39739-45/ZM-2019 s tím, že s vydáním povolení žalobci souhlasí, pokud budou splněny podmínky uvedené v návrhu vyřízení. Žalovaný současně vydal podle § 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pokyn zastupitelskému úřadu k udělení víza žalobci k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty podle § 30 odst. 2 téhož zákona. V pokynu uvedl, že vízum má být vyznačeno, jakmile to bude možné, s okamžitou platností. Upozornil však na v té době platné ochranné opatření Ministerstva

zdravotnictví, podle kterého se zakazuje vyznačit toto vízum žadatelům o zaměstnaneckou kartu, jejichž žádost nebyla přijata v rámci vládního programu.

10. V podání ze dne 12. 8. 2021 žalobce uplatnil návrh na provedení opatření proti nečinnosti žalovaného s argumentací obdobnou jako v žalobě. Komise ovšem usnesením ze dne 17. 8. 2021, č. j. MV-130430-3/SO-2021, jeho návrhu nevyhověla s odůvodněním, že opatření proti nečinnosti by bylo bezpředmětné za stavu, kdy již bylo žalobcově žádosti o vydání zaměstnanecké karty vyhověno.

Posouzení žaloby soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě podle § 80 s. ř. s., osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené, včetně bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany, jež měl žalobce k dispozici ve správním řízení. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud posoudil žalobu na základě skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce výslovně uvedl, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí, a žalovaný na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil, pročez se jeho souhlas presumuje. Soud pak nepovažoval za nezbytné nařídit ve věci jednání, neboť pro její posouzení si vystačil s obsahem správního spisu a obsahem veřejně dostupných dokumentů, u nichž se předpokládá, že s nimi účastníci musí být obeznámeni (ochranná opatření ministerstva zdravotnictví).
13. Úvodem soud podotýká, že jestliže Komise zamítla žádost žalobce o opatření proti nečinnosti z důvodu, že již bylo žalobcově žádosti o vydání zaměstnanecké karty vyhověno, nepostupovala správně. Postup Komise však není předmětem tohoto soudního řízení, a soud se jím proto blíže nezabýval. Žalobce sice v žalobě postup Komise zmiňoval, nicméně nelze-li se nečinnostní žalobou domáhat toho, aby bylo učiněno opatření proti nečinnosti [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 187/2017-36, bod 14, či ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012-84), lze se tím méně domáhat přezkumu postupu, ve kterém byla žádost o přijetí opatření proti nečinnosti zamítnuta. Žalobce ani nemohl být postupem Komise nijak zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, neboť nevyhovění návrhu na přijetí opatření proti nečinnosti pro něj znamenalo pouze tolik, že mohl ve věci ihned podat žalobu a bylo bezpředmětným vyčkávat na uplynutí případné prodloužené lhůty stanovené podle § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu žalovanému k rozhodnutí ve věci v případě, že by Komise shledala žádost o přijetí opatření proti nečinnosti důvodnou. Ostatně tak také žalobce postupoval.
14. **Těžiště sporu v projednávané věci tkví v tom, že žalobce žalovanému vytýká nečinnost v řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, kterou podal již dne 28. 6. 2019. Žalovaný ale nečinnost popírá.**
15. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodne o žádosti ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
16. Podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců se vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu, jde-li o vydání povolení k dlouhodobému pobytu

nebo prodloužení jeho platnosti – jedná se o speciální úpravu ve vztahu k § 71 odst. 2 správního řádu. Skutečnost, že vydáním rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu je nutno rozumět až okamžik, kdy došlo k převzetí průkazu k povolení pobytu, ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24. V něm NSS vysvětlil, že vydáním rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu nelze rozumět vydání předkládací zprávy ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Týž právní názor zaujal NSS již v rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017-32, bod 44, stejně jako v rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, bod 35. Předkládací zpráva je totiž toliko interní zprávou, resp. interním pokynem mířícím dovnitř organizační struktury žalovaného, která nemá z povahy věci žádné právní důsledky navenek. Teprve zákonem předpokládaný projev vůle žalovaného směrem k žalobci, který je mu řádně oznámen (v daném případě vydání zaměstnanecké karty), může představovat rozhodnutí o jeho žádosti s právními účinky z hlediska běhu zákonných lhůt pro rozhodnutí o žádosti.

17. Soud se tak nejprve zabýval otázkou, zda již žalovaný zaměstnaneckou kartu vydal. Žalovaný totiž ve vyjádření k žalobě tvrdil, že žalobcově žádosti dne 31. 3. 2021 (nepravomocně) vyhověl. Soud ověřil ze správního spisu, že tomuto datu odpovídá toliko předkládací zpráva k vydání zaměstnanecké karty žalobci, podle které žalovaný s vydáním zaměstnanecké karty souhlasí, pokud budou splněny podmínky uvedené v návrhu vyřízení. Soud proto apeluje na žalovaného, že je nutné rozlišovat vydání předkládací zprávy a vydání rozhodnutí. Zároveň je třeba vnímat, že v případě kladného vyřízení žádosti o vydání zaměstnanecké karty nedochází k vydání klasického písemného rozhodnutí, ale k faktickému předání příslušného průkazu (jde v podstatě o postup podle § 151 správního řádu).
18. Z obsahu správního spisu soud nezjistil, že by žalobce zaměstnaneckou kartu již převzal. Tuto skutečnost ostatně netvrdili ani účastníci v průběhu soudního řízení. Lze proto učinit dílčí, nicméně zcela zásadní závěr, že **rozhodnutí o žádosti žalobce doposud nebylo vydáno.**
19. Při posuzování otázky, zda je žalovaný nečinný, je dále podstatné, zda zastupitelský úřad před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí vyzval žalobce, aby se dostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za účelem převzetí zaměstnanecké karty do jeho cestovního dokladu. V kladném případě by se totiž lhůta pro vydání rozhodnutí daným okamžikem stavěla a žalovaný by nemohl být považován za nečinného [§ 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců; viz též rozsudek NSS č. j. 1 Azs 408/2017-24, bod 19]. Ani tuto skutečnost však účastníci v průběhu soudního řízení netvrdili a z obsahu předloženého správního spisu nevyplývá – soud proto vychází z toho, že **se lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců nestavěla.**
20. Soud shrnuje, že přestože žalobce podal žádost na zastupitelském úřadu již dne 28. 6. 2019, nová lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému začala (znovu) běžet až ode dne 16. 9. 2020, kdy mělo nabýt právní moci rozhodnutí Komise ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-119310-3/SO-2020 (srov. podstatná zjištění z obsahu správního spisu a dále např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, či ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95). V daném případě přitom měla žalovanému postačovat šedesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí, neboť žádost žalobce byla projednávána po dvou zrušujících rozhodnutích Komise potřetí, a žalovaný tak již měl dostatek času se s případem žalobce dostatečně obeznámit, aby o něm mohl rozhodnout bez dalších zbytečných odkladů.

Případ žalobce tak po druhém zrušujícím rozhodnutí Komise nebylo důvodu považovat za zvlášť složitý. Žalovaný přitom nevyžadoval ani závazné stanovisko Úřadu práce České republiky.

21. Při posouzení plynutí lhůty pro vydání rozhodnutí je však také třeba zohlednit, jak ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví vydaná ve formě opatření obecné povahy podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) regulovala proces přijímání žádostí o zaměstnanecké karty a vyznačování víz za účelem převzetí povolení k pobytu do cestovních pasů na zastupitelských úřadech. Teprve v případě, že by tato ochranná opatření po celou dobu od 17. 9. 2020 do data rozhodnutí soudu bránila žalovanému ve věci rozhodovat (resp. by zde v součtu nebyl prostor alespoň 60 dnů, během nichž žalovaný byl oprávněn o žádosti vést řízení, bylo by možné tvrdit, že mu marně neuplynula doba pro vydání požadovaného rozhodnutí (zaměstnanecké karty) a že žalovaný není ke dni rozhodování soudu (srov. § 81 odst. 1 s. ř. s.) nečinný.
22. Aniž by tedy bylo nezbytné zpětně dohledávat, jaká platila ochranná opatření v září až listopadu 2020 (což je krajně obtížné, neboť se soudu nepodařilo dohledat jakýkoliv seznam států, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 umožňovala provádění úkonů v rámci řízení, jenž bylo povinno vydat Ministerstvo zahraničních věcí a na němž byla aplikace celé řady ochranných opatření závislá), lze konstatovat, že Ministerstvo zdravotnictví vydalo dne 27. 9. 2021 ochranné opatření č. MZDR 20599/2020-120/MIN/KAN, které v reakci na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2021, č. j. 18 A 70/2021-143, podstatně rozvolnilo podmínky pro přijímání a vyřizování žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelských úřadech ČR.
23. Citované opatření bylo účinné od 30. 9. 2021 do 26. 10. 2021 a změnilo opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 9. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN, tak, že:

„Body I.14 až I.16 znějí:

*14. **zastupitelským úřadům** České republiky ve třetích zemích [se nařizuje] **přijímat jen žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty, jde-li o***

a) všechny žádosti podané ve třetích zemích, které jsou na seznamu zemí s nízkým rizikem nákazy;

b) všechny žádosti osob, které jsou držiteli národního certifikátu o provedeném očkování podle bodu III.5 nebo národního certifikátu o dokončeném očkování podle bodu III.6, anebo osoby, které prodělaly onemocnění COVID-19 podle bodu III.9, a platnost certifikátu je delší než platnost krátkodobého víza; zastupitelský úřad může stanovit přednostní termíny pro jejich podávání,

*c) **žádosti o dlouhodobé nebo trvalé pobyty**; zastupitelský úřad může stanovit přednostní termíny pro jejich podávání,*

d) žádosti o dlouhodobá víza,

e) žádosti o krátkodobá víza

i) za účelem sezónního zaměstnání nebo za účelem zaměstnání, bude-li cizinec zaměstnán v potravinářské výrobě, zdravotnictví nebo sociálních službách, anebo krátkodobá víza za účelem zaměstnání, jsou-li podány na Ukrajině státními příslušníky Ukrajiny, pokud

nepřesáhnou maximální počet takových žádostí stanovených Ministerstvem zahraničních věcí po projednání s Ministerstvem zdravotnictví,

ii) pro vědecké, klíčové a vysoce kvalifikované pracovníky, pokud jsou splněny podmínky uvedené v Programu klíčový a vědecký personál a Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec, a pracovníky servisu kritické infrastruktury,

iii) z důvodu dle bodu II.2 písm. e) až j), a dále, jde-li o nezletilé dítě, které cestuje se zákonným zástupcem nebo jinou osobou, kteří jsou držiteli národního certifikátu o provedeném očkování podle bodu III.5 nebo národního certifikátu o dokončeném očkování podle bodu III.6, nebo osobou, která prodělala onemocnění COVID-19 podle bodu III.9, a platnost certifikátu je delší než platnost víza,

iv) v zájmu České republiky, pokud je zájem České republiky doložen odpovídajícím dokumentem;

uvedené platí pouze pro žádosti o víza a pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání takových žádostí umožňují, a které, nejde-li o žádosti i) podle bodu I.14 písm. e) podbod iv) ve spojení s bodem II.3 písm. c) nebo e), ii) podle bodu I.14 písm. e) podbod iii) ve spojení s bodem II.3 písm. i) a j), nebo iii) o dlouhodobá víza a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 64 písm. a) zákona [o pobytu cizinců], nejsou na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup;

15. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích a Ministerstvu vnitra [se nařizuje] přerušit všechna řízení o žádostech o víza a pobyty podaných na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 neumožňují provádění úkonů, nebo – s výjimkou žádostí

i) podle bodu I.14 písm. e) podbod iv) ve spojení s bodem II.3 písm. c) nebo e),

ii) podle bodu I.14 písm. e) podbod iii) ve spojení s bodem II.3 písm. i) a j), nebo

iii) o dlouhodobá víza a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 64 písm. a) zákona [o pobytu cizinců],

– v zemích s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup;

16. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích [se nařizuje] vyznačit do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.14 přijmout, nebo o nichž není řízení přerušeno podle bodu I.15“ (zdůraznění doplněno).

24. Citovaným opatřením bylo zastupitelským úřadům umožněno (resp. nařízeno) přijímat také žádosti o dlouhodobé pobyty za blíže upřesněných podmínek, a to (1) pokud se jedná o zastupitelský úřad ČR ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání takových žádostí umožňují a (2) daný třetí stát není na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19.
25. Ze správního spisu ani z vyjádření žalovaného neplynou žádné okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit aplikaci první výjimky z vyřizování žádostí o dlouhodobé pobyty, tedy že by přinejmenším v době od účinnosti daného opatření (od 30. 9. 2021) byl Vietnam považován za zemi, jejíž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání žádostí o dlouhodobé pobyty neumožňují. Za situace, kdy rozhodnutí o žádosti

žalobce nebylo dosud prokazatelně vydáno, bylo na žalovaném, aby tvrdil a doložil, jaké okolnosti mu bránily a nadále brání v dokončení řízení. Kromě toho, z bodu 15 citovaného opatření vyplývá, že řízení o žádostech podaných ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 neumožňují provádění úkonů, měla být přerušena. Ze spisu ani z tvrzení účastníků nevyplývá, že by předmětné řízení bylo na základě bodu 15 opatření přerušeno. I tato skutečnost nasvědčuje tomu, že Vietnam nebyl po dobu účinnosti daného opatření považován za zemi, jejíž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání žádostí neumožňují.

26. Zároveň Vietnam nebyl v době účinnosti daného opatření (od 30. 9. 2021 do 26. 10. 2021) na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19, neuplatila se tedy ani druhá výjimka z vyřizování žádostí o dlouhodobé pobyty. Seznam zemí s extrémním rizikem nákazy byl stanoven ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví (opatření obecné povahy) podle § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, naposledy opatřením ze dne 17. 8. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-110/MIN/KAN, toto opatření však bylo bez náhrady zrušeno ke dni 1. 9. 2021 opatřením ze dne 30. 8. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-113/MIN/KAN.
27. S ohledem na výše uvedené je třeba uzavřít, že ochranné opatření č. j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN účinné od 30. 9. 2021 do 26. 10. 2021 (změny učiněné ochrannými opatřeními č. j. MZDR 20599/2020-120/MIN/KAN a MZDR 20599/2020-121/MIN/KAN se podstaty výše citovaných pravidel nedotkly) nebránilo tomu, aby zastupitelský úřad konal podle pokynu žalovaného. Ostatně žalovaný ani netvrdil opak a na pozdější změnu obsahu ochranných opatření, jimiž argumentoval ve vyjádření k žalobě, nijak nereagoval.
28. Dne 26. 10. 2021 pak Ministerstvo zdravotnictví vydalo nové ochranné opatření č. j. MZDR 20599/2020-126/MIN/KAN, které s účinností od 27. 10. 2021 podmínky pro přijímání a vyřizování žádostí na zastupitelských úřadech dále rozvolnilo, když pod body I. E. 13 až 15 zastupitelským úřadům ve třetích zemích umožnilo přijímat žádosti o dlouhodobé pobyty, přerušení řízení požadovalo jen v případě žádostí podaných ze států, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 neumožňují provádění úkonů, a vyznačení víza umožňovala v případě žádostí, jež lze podle tohoto opatření přijmout, popř. u nichž neplatí povinnost řízení přerušit. I zde platí, že z ničeho neplyne, že by opatření ve Vietnamu po 27. 10. 2021 bránilo činit v řízení úkony, přičemž žádosti o zaměstnaneckou kartu jakožto poddruh dlouhodobého pobytu bylo možné přijímat, a tedy i v této souvislosti vydávat víza za účelem převzetí takové karty. Kategorizace epidemiologického rizika v té které zemi přitom již relevantní není, což zůstalo zachováno i v posledním vydaném ochranném opatření č. j. MZDR 20599/2020-134/MIN/KAN. Změnu sice přineslo usnesení vlády č. 438/2021 Sb. vydané po vyhlášení nouzového stavu, to se však týká jen pobytových žádostí ze zemí na jihu afrického kontinentu.
29. **Na tomto základě tak má soud za nepochybné, že žalovaný zákonnou lhůtu 60 dní pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty nedodržel, neboť zcela nepochybně přinejmenším v období od 30. 9. 2021 správní řízení nebylo přerušeno (a ani z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 nebyl důvod je přerušovat) a soudu není znám ani žádný jiný důvod, pro který by lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci žalobce neběžela. Soud proto uzavírá, že žalovaný přinejmenším v době vydání tohoto rozsudku je nečinný,**

jelikož lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula (žalovaný soudu nesdělil, že by zastupitelský úřad žalobce vyzval k převzetí víza nebo že by dokonce již byla zaměstnanecká karta žalobci vydána).

30. Nad rámec uvedeného soud dále považuje za vhodné zmínit, že žalovaný mohl v řízení pokračovat již v období od 23. 8. 2021 do 29. 9. 2021, kdy ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-109/MIN/KAN (a následně shodně formulovaná ochranná opatření č. j. MZDR 20599/2020-114/MIN/KAN a č. j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN), v nově formulovaném bodě I. 14. II ve spojení s bodem I. 16 umožnila vyznačovat víza za účelem převzetí zaměstnanecké karty žadatelům, kteří jsou držiteli národního certifikátu o provedeném či dokončeném očkování podle bodů III. 5 až III. 8 těchto opatření. Zda žalobce byl takovou osobou si mohl žalovaný na základě výzvy adresované žalobci ověřit.
31. V dané situaci tak bylo nadbytečné řešit otázku protiústavnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-104/MIN/KAN, které bylo účinné při podání žaloby.
32. Z rozsudku NSS č. j. 1 Azs 408/2017-24 přitom vyplývá, že nedokončení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty je přičitatelné žalovanému, byť další krok (výzva určená žalobci k převzetí víza podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) je na zastupitelském úřadu. Rozsudek NSS č. j. 1 Azs 221/2021-32 v bodě 62 a násl. pak vnímá lhůtu 30 dnů pro vydání rozhodnutí (zaměstnanecké karty) za přiměřenou, přičemž připomíná, že do běhu této lhůty se nezapočítávají období, kdy musí žalovaný vyčkávat na činnost žalobce. Pokud jde o počátek běhu této lhůty, soud na základě shora učiněného popisu ochranných opatření platných v poslední době konstatuje, že aktuálně nic nebrání tomu, aby bylo nečinnému žalovanému uloženo vydat rozhodnutí ve standardní lhůtě počítané od právní moci tohoto rozsudku. Jak ovšem NSS v posledně zmiňovaném rozsudku upozornil, je třeba přihlídnout i ke kontextu aktuální situace a pravděpodobnému vývoji. V tomto směru soud uznává, že ač v tuto chvíli žalovanému nic nebrání učinit bezodkladně kroky k vydání zaměstnanecké karty, s ohledem na opětovné zhoršování epidemiologické situace v zahraničí i tuzemsku včetně rozvoje nové, podstatně virulentnější mutace viru COVID-19, u níž dosud nelze s jistotou uzavřít, že by byla méně ohrožující, což vedlo vládu k vydání usnesení č. 438/2021 Sb. omezujícího projednání pobytových žádostí z některých jiných zemí, lze předpokládat, že obdobná omezující opatření mohou být v důsledku šíření nové mutace přijata i vůči dalším zemím, pokud by se do nich mutace rozšířila, což by mohlo dopadnout i na zemi původu žalobce. Proto soud samotnou lhůtu formuloval tak, že se do jejího běhu nemají započítávat dny, v nichž by (eventuálně) bylo ochrannými či krizovými opatřeními zastupitelskému úřadu zakázáno vyznačení víza za účelem převzetí zaměstnanecké karty či žalovanému nařízeno přerušit řízení. Být by případné vydání takových opatření, jež by objektivně bránila splnění soudem uložené povinnosti, případně mohlo být i bez výslovné zmínky ve výroku zohledněno v exekučním řízení na základě návrhu žalovaného na odklad exekuce, považuje soud v návaznosti na názor NSS uvedený v rozsudku č. j. 1 Azs 221/2021-32 za vhodnější tuto eventualitu do výroku výslovně zakotvit, aby se tím předešlo případným budoucím sporům.
33. V té souvislosti pro úplnost soud podotýká, že neopomněl materiální korektiv ochrany před nečinností, který judikatura převzala z § 71 odst. 5 správního řádu, podle něhož se nemůže dovolávat nedodržení lhůt ten účastník, který je způsobil. Z obsahu správního

spisu ani tvrzení účastníků řízení nicméně nelze dovodit, že by žalobce svým chováním jakkoli zavinil průtahy v řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce byl ve věci úspěšný, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Ty představuje jednak soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč a dále náklady související se zastoupením žalobce advokátem ve výši 12 342 Kč. Tyto náklady zahrnují odměnu za zastupování za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsí žaloby a repliky) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů 900 Kč za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o 21 % představující náhradu DPH, neboť zástupce žalobce je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu